అంతరం

బెహరా
వెంకటసుబ్బారావు

తిరుపతి యాత్ర చేసుకొని తిరిగివస్తూ రాజమండ్రీలో దిగాం. అక్కడ మా శంకరానికి వుద్యోగం శంకరం మా బాబాయి కొడుకు మధ్యాహ్నం భోజనాల యాక కొంత నిద్ర తీసాం, నాలుగ్గంటలకు తెలివి వచ్చింది లేచాను.

"అలా టవున్‌లోకి వెళ్దాం!" అన్నా శంకరంతో.

"రెస్టు తీసుకోరా! రేపు నేనూ ఆఫీసుకు శలవు పెడతా! వూరంతా మా ఒదినగార్కి కూడా చూపిద్దాం!!" అన్నాడు.

నాకు శలవు అయిపోయింది మర్నాడే జాయిన్ అవాలి. ఆ విషయమే చెప్పా. ఒక్కరోజయినా వుండమందుకు శంకరమూ, మా మరదలూ అసంతృప్తిని వ్యక్తం చేసారు. కానీ నే నదేమీ పట్టించుకోలేదు. మర్నాడు తప్పకుండా వెళ్ళాలనిచెప్పా. కాఫీలు అయాయి. 'తోటికోడళ్ళిద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకొంటూ వుండండని' చెప్పి నేనూ శంకరమూ టౌనులోకి బయలుదేరాం. అలా తిరిగి తిరిగి ఒక సినిమాహాలు దగ్గర కొచ్చాం. "ది లాంగెస్టు డే" ఆడుతోంది.

"ఈ పిక్చరు చూసావా?" అడిగాడు శంకరం బొమ్మలు వైపు చూస్తూ "లేదన్నా" నేనూ పోస్టర్లను చూస్తూ.

"మరోసారి చూద్దాంలే!" అన్నా మొహమాటంగా.

"నీ మొహం! రేపు వెళ్ళిపోతానంటు న్నావ్! అయినా యిది ఈ రోజుతోనే ఆఖరు!" అన్నాడు.

"అయితే పద!" అన్నా. మెయిన్ గేటు దాటి లోనికి అడుగుపెడుతూ ... శంకరం గబగబా అడుగులు వేసుకొంటూ బుకింగ్ దగ్గర కెళ్ళాడు జనం అట్టే లేరు. శంకరం రెండు ఫస్టుక్లాసు టిక్కెట్లు కొని తెచ్చాడు పిక్చర్ బిగిన్ కావడానికి చాలా టైముంది. బయటనే నిలబడ్డాంవచ్చేపోయేజనాన్నిచూసుకుంటూ.

ఓ రిక్షా సరాసరి లోనికి వచ్చి ఆగింది. అందరూ అటు వైపు చూసారు. మేమూ చూసాం. ఆ హాలుకి యజమానో, మేనేజరో ఎవరో తెలియదుగానీ వో వడి వయస్కుడు ఆదరా బాదరా బుకింగాఫీసులోంచి బయటకు వచ్చి పెద్ద పెద్ద అడుగులు వేసుకొంటూ రిక్షాను సమీపించాడు వినయంగా చేతులు జోడించి.

"దయచేయండి సార్!" ఆహ్వానించాడు.

ఆయన ఠీవిగా ప్రసన్న వదనంతో అడుగు క్రింద పెట్టారు ప్రతి నమస్కారం చేయకుండానే. ఆయన తరువాత ఆమె దిగి హుందాగా నలువైపులా దృష్టి సారించింది. ఆమె సుపరిచితమైన స్త్రీయే! ఎవరు చెప్మా?" అని ఆలోచిస్తూ వుండి పోయా జ్ఞప్తికి వచ్చింది ఆమె విజయ! నిశ్చయంగా విజయే! నన్ను గుర్తించలేదా! లేక నన్ను మర్చిపోయిందా? నన్నుచూసినా ఆమెలో యేవిధమైన మార్పు కన్పించ లేదు. నా అనుమానం నివృత్తి చేసుకొందుకు కొంచెం దగ్గరగా వెళ్ళి చూడా లనుకొన్నా. ఆఫీసరు భార్యలా వుంది! దగ్గరగా వెళితే బావుండదని దూరంనుంచే పరీక్షగా చూడ్డం మొదలుపెట్టాను.

ఎడమ చెక్కిలిక్రింద ఆ నగింజంత పుట్టుమచ్చ స్పష్టంగా కన్పించింది. ఆ పుట్టుమచ్చనుచూసి "ఐశ్వర్యవంతురాలవుతుంద"ని అమ్మ అంటూ వుండేది! నాకు బాగా జ్ఞాపకం! ఆమె విజయే! సందేహం లేదు!" నన్ను చూసికూడా ఎందుకు పలకరించలేదు? భర్త దగ్గరవున్నాడు బాగుండదు! కనీసం నవ్వుమొహం అయినా పెట్టొచ్చునే! కళ్ళతోనే పలకరించ వచ్చునే! నిర్లక్ష్యమా? అతిశయమా? అహంభావమా? ఏమైతే అయిందని నాకు నేనుగా వెళ్ళి పలకరించాలనుకొన్నా!

కానీ వారిని ఆహ్వానించిన ఆ నడివయస్కుడు వారిని స్వయంగా హాల్లోకి తోడ్కొని వెళ్ళాడు, రిజర్వుడు క్లాసులో కూర్చోబెట్టి నమస్కరించి శలవు తీసుకొని

బయటకు వచ్చేశాడు వారిని అనుసరించిన నేను ఆ క్లాసు గేటు దగ్గరే ఆగిపోయా.

'వాళ్ళు నీకు తెలుసునేమిట్రా?" అడిగాడు శంకరం నా వెనుకనే వచ్చి.. శంకరం నాతో వున్నాడన్న విషయమే మర్చిపోయా.

"ఆఁ" అన్నా ఆలోచిస్తూ.

అతను మాట్లాడలేదు.

"ఏ క్లాసు టికెట్?" అడిగా, వాడు ఫస్ట్ క్లాసు మాత్రమే తీసుకొని తెల్సికూడా.

"ఆ జర్నుడు తీయలేదా?" అడిగాడు నా ప్రశ్నలోని అంతర్యం అర్థం చేసుకొని. నేను మౌనంగా వుండిపోవడంతో వాడు వెళ్ళి టికెట్లు ఎక్స్ఛేంజి చేసి పట్టుకొచ్చాడు.

"ఆయన వుద్యోగం ఏమిటో తెలుసా?" అడిగా అపూర్వాదేకదా తెల్సి వుంటుందన్న ఆశతో.

'తెలీ'దన్నాడు.

"వాళ్ళు నీకూ తెలీదా?" మరలా శంకరమే అడిగాడు అనుమానంగా.

'ఆమెను తెల్సు! కానీ ఆయన్నుతెలీదు!' అన్నా, హాల్లోకి అడుగుపెడుతూ. టికెట్లు చింపుతూంటే గేట్‌మాన్‌ని అడిగా.

"ఆ లాస్ట్ ఫేన్ క్రింద కూర్చున్న వారెవరయ్యా?" అని.

ఆ ఆఫీసరుగారి డిజిగ్నేషన్ చెప్పాడు. అచేతనుడనైపోయా.

"పదరా! లోపలికి!" తోసాడు శంకరం. తిన్నగాపోయి వారి పై వరుసలో వెనుక సీట్లో కూర్చున్నాం.

నా ఆలోచనలు వేరు.

*　　　*　　　*

పదిహేనేళ్ళ క్రితం విశాఖపట్నంలో మేమూ పురుషోత్తం మాష్టారూ ఒకే యింట్లో అద్దెకుండేవాళ్ళం పురుషోత్తం మాష్టారు మున్సిపల్ హైస్కూల్లో సెకండర్ గ్రేడ్ టీచరు! మా నాన్నగారు డిప్యూటీ తహసిల్దారుగా వుండేవారు.

ఒకే పర్ణం ఒకే శాఖ! ఒకే కుటుంబంగా మసలేవాళ్ళం! నేను బియ్యే చదువుతూంటే విజయ ఎస్సెల్సి చదువుతూండేది. మా అమ్మని విజయావాళ్ళమ్మ ఒదినగారూ అని పిలిచేది. విజయ అత్తయ్యగారని పిలిచేది. నేనూ పురుషోత్తం మేష్టార్ని మామయ్యగారూ అని పిలిచేవాళ్ళి, మా బాంధవ్యం సరిపోయింది. యిద్దరికీ వివాహం చేస్తే బాగుంటుందని విజయ తల్లి జగదాంబ గారూ మా అమ్మా అనుకొనేవారు. జగదాంబగారు ఒకసారి తన అభిప్రాయాన్ని భర్తతో చెప్పారు అయినది ఆయనకెంతో అన్యాయంగా తోచింది!

"ఆయన తాసిల్దారూ, నేను బడి పంతుల్ని! మనమధ్య చాలా అంతరం వుంది! చనువుగా వుంటున్నారని అలాంటి పిచ్చిపిచ్చి ఆలోచనలు పెట్టుకోకు!" అని భార్యను మందలించారు మాష్టారు.

ప్రక్కగదిలోనేవున్న మా అమ్మకు నాకూ మాష్టారి మాటలు స్పష్టంగానే విన్పించి ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూసుకొన్నాం.

విజయ ఎస్సెల్సి ఫెయిలయింది. చదువు మాన్పించారు. పెళ్ళి సంబంధాలు చూడ్డం ప్రారంభించారు. వారడిగిన కట్నాలు యివ్వలేని మేష్టారు యే సంబంధాన్నీ ఖాయంచేసుకోలేక పోయారు.

"రెండువేలైనా యివ్వకపోతే ఎవరు చేసుకొంటారండి!" అంటూ వుండే

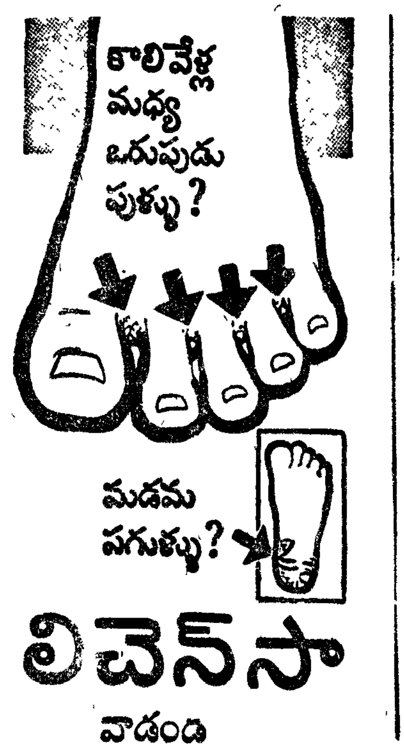

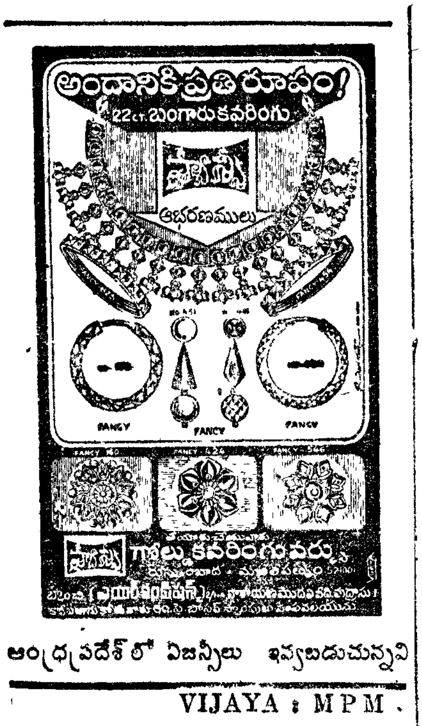

VIJAYA : MPM.

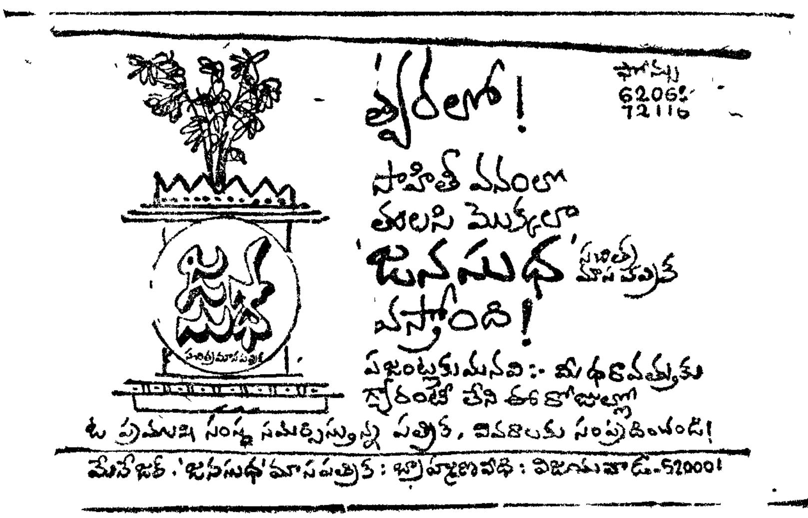

జగదాంబగారు.

ఒకనాటి రాత్రి, నాన్నగారితో అంది అమ్మ ధైర్యంచేసి.

"విజయకి పెళ్ళివారొచ్చారు ఈవేళ!" అని

నాన్నగారు పేపరు చదువుకొంటూ. "ఊ!" అన్నారు అనాశక్తిగా.

అమ్మకి చీకాకు వేసింది నాన్నగారి ధోరణికి

"కుర్రాడు తాలూకాఫీసులో గుమాస్తాట!" అంది వివరాలు చెప్పబోతూ.

"అయితే?" అన్నారు చీకాగ్గా.

"అదికాదండీ!" అంది నాన్చుతూ

చర్రున పేపర్ను 'పక్కకువిసిరి' ఏవిటన్నట్టు! చూసేరు దీర్ఘబెస్సుకు అసహనంగా. వెంటనే పేపర్లో తలదూర్చారు

"అదికాదండీ! మన రవికి చేసుకొంటే బావుంటుందేమో!" అంది మెల్లిగా భయభయంగా.

నాన్నగారు పేపర్ను టేబిలుమీదికి గిరాటు వేసారు కోపంగా

"అలాంటి వెర్రి వెర్రి ఆలోచనలు పెట్టుకోకు! బడిపంతులుకి మనబ్బాయి అల్లుడవటమా? వాళ్ళంతస్తేవిటి మనంతస్తేవిటి! అయినా యిప్పుడు వాడికి పెళ్ళేవిటి? ఎమ్మె అవాలి ఉద్యోగం రావాలి! అప్పుడు చూద్దాం! అయినా వారితో మనకు వియ్యం సరిపడదు!!"

ఖండితంగా చెప్పారు నాన్నగారు.

అమ్మ మాట్లాడలేక పోయింది. నాకు ఎదురుపడే ధైర్యమే లేకపోయింది. మరో సంవత్సరం గడిచింది. విజయకు సంబంధాలు కుదరలేదు. నేను బియ్యే రెండో సంవత్సరం చదువుతూండగా మా నాన్నగార్కి ప్రమోషన్‌మీద బెజవాడ ట్రాన్సఫర్ అయింది బెజవాడ వెళ్ళాక మరో సంవత్సరానికి మా నాన్నగారు పోయారు. స్వగ్రామం చేరుకొన్నాం. బియ్యే బియ్యీడీ అయా. స్కూళ్ళల్లో టీచరు ఉద్యోగం అయింది. మేనమామ కూతురు అనూరాధతో వివాహం అయింది. పురుషోత్తంగారి కుటుంబ విషయం పూర్తిగా మర్చిపోయాననే చెప్పాలి. పదిహేను సంవత్సరాల తర్వాత తిరిగి విజయను చూసా... అయిదు సంవత్సరాలు ఒకే యింట్లో వున్న నేను విజయను పోల్చుకోలేక పోలేదు. ఆమె కూడా పోల్చుకోలేదంటే నేను నమ్మలేను ఆమెను సులువుగా పోల్చుకోవచ్చు! ఆమె ఖచ్చితంగా విజయే! అయితే వెయ్యి రూపాయల కన్న ఎక్కువ కట్నం యివ్వలేని పురుషోత్తం మాష్టారికి ఆఫీసరు అల్లుడుగా ఎలా దొరికాడు?

* * *

ఇంటర్వెల్ యిచ్చారు. లైట్లు వెలిగాయి. చాలా మంది లేచారు తమ తమ అవసరాలు తీర్చుకొందుకు మా క్లాసులో ఎంతోమంది లేరు. ఆ ఆఫీసరూ లేచారు బయటకు వెళ్ళాలని. నాలుగడుగులువేసి వెనక్కి తిరిగి

"ఏదైనా డ్రింకు పంపించమంటావా విజ్జీ?" అడిగారు. ఆమె వద్దనీ కావాలనీ సమాధానం చెప్పకపోవడంతో పరధ్యాన్నంగా వుండటం గమనించి దగ్గరగా వెళ్ళి మరలా అడిగారు. అంతలో గేట్‌మాన్ రెండు లిమ్కా బాటిల్స్ తెచ్చి అందించాడు. "మానెజరుగారు పంపారు సార్!" అంటూ. ఆ ఆఫీసరు డ్రింకు త్రాగి బయటకు వెళ్ళారు.

"బయటకు వెళ్ళి కాఫీలు తాగుదాం!" అన్నాడు శంకరం లేచి నిలబడుతూ. శబ్దం చేస్తూ నేనూ లేచి నిలబడ్డా ఆమె వెనక్కు చూస్తుందన్న ఆశతో. ఆమె వెనక్కు తిరగ లేదు. కాఫీ త్రాగుతూ విజయ గురించి వివరించి శంకరాన్ని, సిగరెట్ కాలుస్తూ గేటు దగ్గర నిలబడి ఆమెవైపే చూసా.

లైట్లు ఆరాయ్. స్లైడ్సు మొదలు పెట్టాడు. లోనికిపోయి కూర్చున్నాం.

సినిమా వదిలేక వారి వెనుకనే నడుస్తూ వుంటే శంకరం అన్నాడు నెమ్మదిగా.

"పోయి పలకరించకూడదూ!"

"నన్ను పోల్చుకోలేదురా!" అన్నాగట్టిగా ఆమెకు వినిపించేలా... వాళ్ళను దాటి ఎదురుగా రావాలనే తాపత్ర్యంలో గబగబా అడుగులు వేస్తూంటే నా చెయ్యి పట్టుకొని ఆపాడు శంకరం.

"ఆమెను పలకరిస్తావా?"! అడిగాడు నెమ్మదిగా.

"అవున"న్నట్టు తలూపా.

శంకరం చిన్నగా నవ్వి.

"ఈ వేషంలోనా? మాసిన గెడ్డమూ నలిగిపోయిన బట్టలూ నీవూను! అందుకే నిన్ను పోల్చుకోలేకపోయింది" అన్నాడు మెల్లిగా నన్ను డిస్కరేజ్ చేస్తూ.

రకున్న ఆగిపోయా.

అప్పటికే మానేజరు రిక్షాని రెడీగా వుంచాడు. రిక్షా కదిలిపోయింది.

"రేపుదయం యింటికి, వెళ్దాం!" అన్నాడు శంకరం.

"కుదరదురా! రేపు వెళ్ళిపోవాలి! మరోసారి వచ్చినప్పుడు చూద్దాం!" అనేసా.

"ఆమెకూ నీకు మధ్య చాలా అంతరం వుందిరా! ఆమె యెంతో హోదా పలుకుబడివున్న ఆఫీసరు భార్య – నీవొక బడిపంతులువి!"

అన్నాడు హేళనగా.

"నిజమే!" అన్నా.

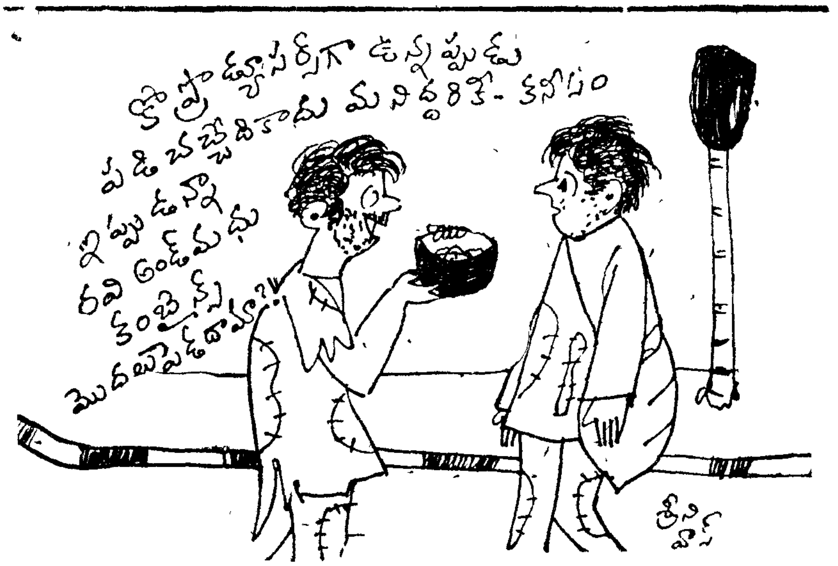

A.P.S.F.
క్యాష్ సర్టిఫికెట్లు
కొనండి!
రు.10లు మాత్రమే!
లక్షల బహుమతుల
గెలుపొందవచ్చు!
వివరములకు,
APSF
P.B.No.47 RAJAHMUNDRY

డా. పి.వి.కె. రావ్, B.A. సెక్స్ స్పెషలిస్ట్
వైద్య విద్వాన్ — వైద్యాచార్య
హస్త ప్రయోగం వలన బలహీనత, అంగము చిన్నదగుట, శీఘ్ర స్ఖలనము, శుక్లనష్టము
సుఖరోగములకు, మానసిక వ్యాధులకు శాస్త్రీయ చికిత్స, పోస్టుద్వారాకూడా చికిత్సగలదు.
రావూస్ క్లినిక్
బి. బి. రోడ్, తెనాలి. ఫోన్ : 700

SCIENCE has Solved the PROBLEMS
STOP GREY HAIR చిన్నవారుగా అగుపించండి. మీరు చిన్నవారైనట్లే మీకు అనిపిస్తుంది. (Feel)
Unobtainable anywhere else in the world. సంవత్సరాలుగా జరిపిన పరిశోధన ఫలితమైన బాల్ కాలా తెల్ BAL KALA TEL New Brilliantine Hair Colour అద్భుతముగ తెల్లజుట్టును శాశ్వతంగా వేళ్ళనుంచి నల్లబడేట్టు చేస్తుంది. వెల బుడ్డి 1కి 8/-only. by M. O. Advance 3 బుడ్లు Rs. 12/- by Money order Advance.
M/s. UNITED COMMERCIAL COY
Beat No. 32, Ambala Cantt. 133001(N.I)
Correspond in English (A MW/1/78)

74 సం.గా అఖండ ఖ్యాతిగాంచిన
నారసింహలేహ్యం
రిజిష్టర్డు ట్రేడ్ మార్కు
అన్ని రకములైన (ముఖ్యముగా పురుషుల) బలహీనతలను పోగొట్టి రక్త వృద్ధిని పుష్టిని కలిగించు వాజీకరము.
1 డబ్బా రు. 7—25 పోస్టేజి ప్రత్యేకము.
పి. శి. ఏ. అండ్ కో.,
పెందేప 523273 (ప్రకాశం జిల్లా)
క్యాటలాగు ఉచితము కోరినవారికి ఏజన్సీలు ఇవ్వబడును.

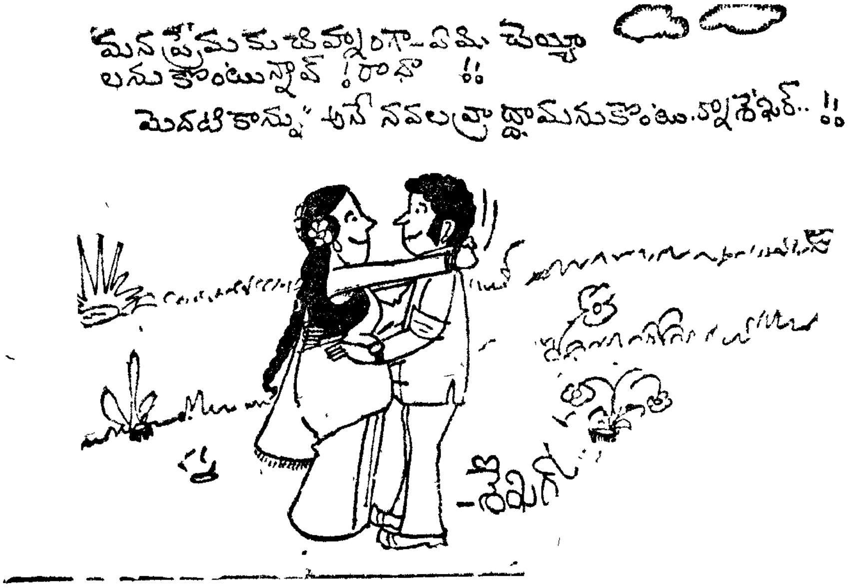

అంతరం

మరుసటి నెలలోనే రాజమండ్రి ప్రయాణం తగిలింది. శంకరం కొడుక్కి వుపనయనం చేస్తున్నాడు. అనూరాధకి పురుటి రోజులు కాబట్టి నేనొక్కడినే బయలుదేరా. ఎక్స్‌ప్రెస్ దిగ్గానే అనుకున్నా. ముందు విజయ యింటికివెళ్ళి కలియాలని... విజయ యిల్లు కనుక్కోవడం ఏమంత కష్టం అనిపించలేదు. "ఫలానా ఆఫీసరు గారి యిల్లెక్కడ ?" అని ఓ షావుకార్ని అడిగా. అతను వీధి పేరుచెప్పి ఆ యింటిని కూడా వర్ణించాడు. రిక్షాయెక్కి బయలుదేరా.

ఆ యిల్లు పెద్దదే! ముందున్న గేటును తెరిచి లోనికి అడుగుపెట్టా. గేటు చేసిన శబ్దానికి విజయ వీధిలోకి వచ్చింది.

"రా రవీ! చాలాకాలానికి !"

ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించింది.

"జ్ఞాపకం వున్నానన్నమాట !" విషాదంగా అన్నా.

బలాబలంగా చిరునవ్వు నవ్వింది. ఆ నవ్వు పేలవంగా వుంది.

లోనికి తీసుకెళ్ళింది.

ఆధునిక ఫర్నిచర్‌తో ఆ యిల్లు అందంగా వుంది. గోడలకి విలువైన చిత్రపటాలు ! గుమ్మాలకి ఖరీదైన కర్టెన్లు !

"కూర్చో !" అంది.

నేను సోఫాలో కూర్చోగానే తనూ ఎదురుగా మరో సోఫాలో కూర్చొంది.

"ఏవిటిలా వచ్చావ్ ? అత్తయ్యగారూ మావయ్యగారూ బాపున్నారా ?" కుశల ప్రశ్నలేసింది.

"మేము బెజవాడ వెళ్ళిన యేడాదికే నాన్నగారు పోయారు ! అమ్మ కులాసాగానే వుంది !" చెప్పా.

'అలాగా పాపం !' అంది ముక్తసరిగా. ఆమెలో నే నిదివరకు చూసిన చలాకీతనమూ, ఠీవీ, ఆనందం కన్పించలేదు. ముభావంగా వుంది.

ఎవ్వరూ ఆ యింట్లో కన్పించక పోవడంతో "ఇంట్లో ఎవరూ లేరా ?" అడిగా.

"మావారు హైదరాబాదు వెళ్ళారు ! పిల్లలు బజారుకెళ్ళారు !" అంది.

"ఏవిటింత డల్‌గా వున్నావ్ ?" అడిగా వుండబట్టలేక.

"అబ్బె ! ఏమీలేదే !" అంది తొట్రుపాటుగా.

"ఏమో ! ఆ మధ్య సినిమాహాల్లో కన్పించినంత హుషారుగానూ అందంగానూ కన్పించలేదు !" అనేసా.

ఓ నిమిషం నిర్లిప్తంగా వుండిపోయింది.

"అవును ! ఆరోజు థియేటర్‌లోచూసా! యింటికి వస్తావేమోనని ఆ మర్నాడల్లా నిరీక్షించా !" అంది నేలచూపులుచూస్తూ.

"నన్ను మర్చిపోయావేమో ననుకొన్నా ! లేకపోతే పలకరించే వుందువు !" కఠినంగా అన్నా.

ఆమె ఉలాలున తలెత్తి చూసింది.

"నిన్ను మర్చిపోవడమా రవీ!" అనేసి

చిన్నగా దగ్గి మాటలు మార్చి "ఏం చేస్తున్నావ్?" అంది. అంతలో యిద్దరు పిల్లలు వచ్చారు వీధిలోంచి. పదేళ్ళూ, ఆరేళ్ళూ వుంటాయ్.

"అరటి కాయలు అర్ధ రూపాయికి మూడిస్తానన్నాడు! వంకాయలు బాగులేవు!"

వస్తూనే అన్నాడు పెద్దబ్బాయి కాళీ సంచిని టీపాయ్‌మీద పడేస్తూ.

నే నదేమీ పట్టించుకోనట్టుగా.

"నీ పిల్లలా?" అడిగా.

"అవును! యిద్దరే! నీ కెంతమంది?" తిరిగి ప్రశ్నించింది.

"నాకు ముగ్గురు! రెండు ప్లస్ ఒకటి మైనస్!"

"ఏం చేస్తున్నావ్?" మరలా అడిగింది.

"బియ్యాడి టీచర్ని!" అన్నా సిగ్గు పడకుండా.

"అదృష్టవంతుడివి!" అంది తృప్తిగా.

"అంటే అయ్యవారి వుద్యోగమూ వొక అదృష్టమేనా?" ఆశ్చర్యపోయా.

మధ్యలో అడిగాడు పెద్దబ్బాయి.

"అరటికాయలు పావలాకొకటి! లెమ్మంటావా?!"

"సర్లే బాబూ!" ఆమె సమాధానం చెప్పగానే వీధిలోకి తుర్రుమన్నారు వారిద్దరూ. ఆమె నా మొహంలోకి ఒకసారి చూసి తల దించుకొంది. ఆమెను గమనిస్తూ వుండిపోయా.

ఆమె తల వొంచుకునే అంది.

"ఉపాధ్యాయవృత్తి ఎంతో పవిత్రమైనదీ బాధ్యతతో కూడుకున్నదీనూ! ప్రతి పౌరునీ చక్కగా తీర్చిదిద్దే మొట్టమొదటి అవకాశం వుపాధ్యాయునికే లభిస్తుంది రవీ! ఆ వృత్తికి ఎంతో గౌరవం వుంది! సంతృప్తి లభిస్తుందికూడా. ఆఫీసర్లకు హోదావుంటుంది గౌరవం వుంటుంది కానీ అవన్నీ కృత్రిమమైనవి అశాశ్వతమైనవీనూ. ఉపాధ్యాయుడు రిటైర్ అయినా సమాజంలో అతనికి ప్రత్యేక స్థానం ఎప్పుడూ వుంటుంది... సంఘం గౌరవిస్తుందీ, కీర్తిస్తుందీ, శిష్యకోటి అభిమానిస్తుందీ ఆదరిస్తుంది. కానీ యితరవుద్యోగాలు అలాంటివికావే! ఎదురుగా గౌరవిస్తారు మన్నిస్తారు, భయభక్తులు ప్రదర్శిస్తారు. అంతా నటన! పరోక్షంగా తిట్టుకొంటారు శపిస్తారు! వ్యూహాలు పన్నుతారు కుట్రలు అల్లుతారు. నీవృత్తికి మావారి హోదాకి చాలా అంతరం వుంది రవీ!"

ఆమె గొంతు గంభీరమైపోయింది. అసంతృప్తీ ఆవేదనా పెల్లుబికాయ్.

ఆమె మూడ్ బాగులేదని తోచింది. అక్కడ వుండాలనిపించలేదు. లేచి నిలబడ్డా వెళ్ళాలనే వుద్దేశ్యంతో.

ఆమె తలెత్తి చూసింది.

"మరోసారి వస్తా!" అన్నా.

ఆమెకూడా లేచి నిలబడింది.

"కాఫీ తాగి వెళ్ళువుగాని!" అంది సభ్యతకోసం.

మరొక్క నిమిషంకూడా వుండబుద్ధి కాలేదు.

"బయట జంక్షన్‌లో మా ఫ్రెండ్స్ వెయిట్ చేస్తున్నారు! మరోసారి వస్తా!" అన్నా అడుగు వేయబోతూ.

ఆమె ప్రక్కకు జరిగింది నాకు దారిస్తూ.

గబగబా బయటకు వచ్చేసా. దారిలో అనుకొన్నా! పురుషోత్తం మాష్టారి సంగతీ, జగదాంబగారి సంగతీ అడగడమే మర్చిపోయానని.

శంకరంతో చెప్పా. "విజయని కల్సా" నని.

"ఆమె యిప్పుడు నిన్ను తన్నుకుండా పోల్చుకొని వుంటుంది! అవునా?" అడిగాడు.

"ఆఁ" అన్నా.

"ఇప్పుడు అందరూ కన్పిస్తారు! కళ్ళు కిందికి దిగాయ్!" అన్నాడు ఏదో చెప్పబోయేవానిలా.

"అంటే?" అడిగా అర్థంగాక.

వివరంగా చెప్పాడు శంకరం.

"వాళ్ళాయన వో షావుకారిదగ్గర వంద రూపాయలు లంచం తీసుకొంటూ దొరికిపోయాడు! సస్పెన్షన్‌లో పెట్టారు!"

"అతను లంచాలు తీసుకొంటాడా?"

నా అమాయకపు ప్రశ్నకి అతను నవ్వుకొన్నాడు.

"తీసుకొంటాడా? అదేవిటా చచ్చు ప్రశ్న? అతని డిజిగ్నేషన్ ఏవిటి? అతనంటే అందరకీ సింహస్వప్నం అనుకో! అంతా వలపన్ని పట్టించేసారు! పీడ వదిలిపోయిందని అందరు హాయిగా వూపిరి తీసుకొన్నారు!"

చెప్పాడు శంకరం.

నాకు నోటమాట రాలేదు.

విజయ మాటలు జ్ఞాపకానికి వచ్చాయ్

"నీ వృత్తికి మావారి హోదాకి చాలా అంతరం వుంది రవీ!" అని.

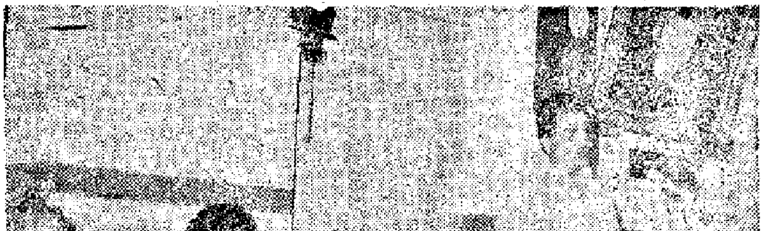

ఆ మధ్య చిత్తూరులో జరిగిన శ్రీ కలువకొలను సదానంద సన్మానోత్సవంలో ప్రసంగిస్తున్న ప్రముఖ రచయిత శ్రీ కొలకలూరి ఇనాక్. వేదికపై కూర్చున్నవారు శ్రీ వేంకటేశ్వర విశ్వ విద్యాలయం ఆంధ్ర శాఖాధ్యక్షులు ఆచార్య శ్రీ జి. ఎన్. రెడ్డి, శ్రీ సదానంద, చిత్తూరు జిల్లాకలెక్టరు శ్రీ డి. రామకృష్ణయ్య, శ్రీ కె. . భా.